

съска признанията, които съ уста не искатъ да произнесжтъ... Но можешъ ли огади какво тя бѣше нарисувала?

— Ако не онова, което прѣдположихъ одежъ, тогава не могъ да отгадажъ.

— Риба.

— Що?

— Казвамъ ти — риба. Трѣбваше ли да разберж отъ това, че въ жилитѣ ѝ тече студена кръвъ? — не знажъ. Но ти, който ме нарече пролѣтна пжика на дървото на живота, ти, сигурно, ще истѣлкувашъ по-добрѣ отъ мене тоя знакъ?

— Carissime! питай за това Плиния. Той знае да тѣлкува по рибитѣ. Стариятъ Апиций, ако живѣеше още, може би, тоже щѣше да ти каже нѣщо върху това: не напраздно той е изялъ прѣзъ живота си повече риби, отколкото може да побере неополитанския заливъ.

Разговорътъ имъ се прѣкъснж, — носилкитѣ достигнахъ до многолюдни улици, дѣто шумътъ на тѣлнитѣ прѣчеше да се говори. Като миняхъ Vicus Appollinis, тѣ завихъ къмъ Voagium-а, а отъ тамъ излѣзохъ на Forum Romanum. Форумътъ, въ ясни дни, прѣдъ захожданье на слънцето, пълнѣше отъ народъ, излѣзълъ да се расхожда измежду колонитѣ, да расказва и слуша новини, да гледа носилкитѣ, които робитѣ носжтъ съ знатни хора, да се поблѣска около златнитѣ издѣлия на майсторитѣ, въ книжарницитѣ, въ дюкенитѣ съ копринени ткани, бронзови и други прѣдмети; съ такива дюкени бѣхъ изпълнени кжцитѣ, които занимавахъ расположената срѣщу Капитолия частъ отъ пазара. Половината отъ Форумума, подъ скалитѣ на крѣпостъта, бѣше вече потънжлъ въ дрезгавина, когато колонитѣ на издигнатитѣ горѣ храмове потъвахъ въ лазуръ и златенъ блѣсъкъ. По-долѣстоящитѣ колони хвърляхъ дълги сѣнки върху мраморнитѣ плочи; — колони толкова много се виждахъ наоколо, че погледътъ се губѣше между тѣхъ, сжщо като въ гора. Тия здания и колони, като че се натискахъ едни съ други. Тѣ стоехъ едни върху други, издигахъ се на хълмове, подслонвахъ се подъ стѣнитѣ на крѣпостъта или се прилепяхъ една за друга, сжщо като разновидни стѣбла — то расцѣвтѣли, то украсени съ конически извивки, то завършени съ прости дорически квадрати. Надъ тая гора блѣщяхъ цвѣтни *трилифи*, изъ *тимпанитѣ* се истяпвахъ скулптурни изображения на богове, крилати позлатени колесници, впрегнати съ четири коня, като че ли стремящи се да полѣтжтъ отъ фронтонитѣ въ въздуха, въ синкавината, невъзмутимо распространена надъ тоя градъ отъ натрупани храмове. По срѣдата и по края на пазара се движехъ вълни отъ народъ: тѣлнитѣ се расхож-